

Autor: Greg Johnson

Bílí nacionalisté 1] zastávají pozici, že multikulturalismus – tedy rasová a etnická nejednotnost v rámci jednoho státu – vede nevyhnutelně ke konfliktu a násilí. Proto je nejlepší cestou k zajištění míru a klidného soužití nahrazení tohoto přístupu etnonacionalismem, který požaduje existenci vlastní domoviny pro každý národ.

Konflikt na Ukrajině není prvotně způsoben ruským nebo „západním“ vměšováním, pro které by neexistovaly podmínky, pokud by Ukrajina nebyla etnicky rozdělená. Stejně jako Jugoslávie nebo Československo je Ukrajina umělý stát, uvnitř jehož hranic žije řada rozdílných etnických skupin: Ukrajinci, Rusové, Tataři, Poláci, Bulhaři, Maďaři, Rumuni/Moldavci, Arméni, Židé, atd.

K tomu všemu je nejpočetnější ukrajinský národ rozdělen na východní Ukrajince, kteří zpravidla mluví rusky a vidí Rusko jako přirozeného spojence a obchodního partnera a Ukrajince na západě země, kteří užívají ukrajinštinu a přejí si udržet od Ruska odstup. Někteří z nich usilují o blízký vztah se Západem a členství v EU a NATO, jiní chtějí nezávislost jak na Rusku, tak na Západu.

Krymský poloostrov byl součástí Ruska od doby, kdy byl vyrván turecké nadvládě, dokud ho Nikita Chruščov nepřipojil v 50. letech k Ukrajině. Krym obývá početné ruské obyvatelstvo a v Sevastopolu je hlavní základna ruské Černomořské flotily.

I bez vnějšího vměšování je jazyková a etnická nesourodost Ukrajiny potenciálním zdrojem konfliktu. Konflikty tohoto typu mohou být zmírněny nebo odkládány řadou možných řešení: federalismem, decentralizací, asimilací, nebo poskytnutím jistého stupně autonomie nespokojené menšině. Takováto polovičatá řešení zůstávají trvalým pokušením, které je podněcováno nadějí na udržení území či zdrojů a uskutečňováno korumpováním menšinových elit.

Problém etnické či rasové nesourodosti ovšem může být trvale vyřešen jen dvěma způsoby:

Prvním z nich je československý model: podobně jako Češi a Slováci by se dvě znesvářené skupiny „rozvedly“ a šly vlastní cestou ve vlastních státech, vzniklých rozdělením původního území Ukrajiny. Po rozdělení by se lidé mohli volně přemísťovat mezi státy a tak si zvolit státní příslušnost. Krym a další části východní Ukrajiny by se mohly, pokud by si to přály, připojit k Rusku.

Druhý model je ten jugoslávský: Ukrajina by byla po občanské válce a vojenských zásazích zvenčí rozdělena podél etnických linií; cenou by bylo krveprolití a utrpení. Místo dobrovolných přesunů obyvatel by docházelo k etnickým čistkám.

Protože Rusko ani USA nemohou odolat pokušení vměšovat se do konfliktů tohoto typu, mohlo by dojít k vytvoření dějiště pro mnohem rozsáhlejší konflikt, možná i pro 3. světovou válku. Jak 1., tak i 2. světová válka také obě začaly malými, regionálními spory.

I pokud by Ukrajina nebyla dějištěm geopolitických her, prezident Janukovyč musel odejít. Je to zločinec a podvodník, který v podstatě prodával geopolitické směřování země tomu, kdo nabízel víc, jen aby se udržel u moci. Janukovyč pochází z východní Ukrajiny a je smíšeného ruského, polského a běloruského původu. Jeho režim a mocenská základna byly i původně nakloněny Rusku, co ale nakonec rozhodlo, byl prostý fakt, že Rusko nabídlo nejvíc. Proto z etnonacionalistické perspektivy musel Janukovyč odejít - ne kvůli svému příklonu k Rusku místo Západu, ale protože žádný sebevědomý národ nemůže přihlížet tomu, jak zločinecký režim prodává jeho osud jako položku v dražbě, jen aby se udržel ještě chvíli u moci.

Nezáleží, jestli byl tento zločinecký režim demokraticky zvolen. Legitimita v jádru vychází nikoli z nejvyššího počtu lístků v urnách, ale z oddanosti veřejnému blahu. Stejně tak nezáleží, jestli je takový režim odstraněn za pomoci násilí, protože zájem národa je nejvyšším zákonem a Janukovyč ostatně vyloučil všechny ostatní možnosti.

Jedním z nejzajímavějších rysů ukrajinské revoluce je otevřená účast krajně pravicových skupin, z nichž nejvýznamnějšími jsou Právý sektor a Svoboda. Tyto skupiny jsou haněny jako „neonacistické“ jak z řad antiamerické levice, která vždy nadšeně skočí po příležitosti vykreslit americké intervence v nejhorším možném světle, tak i ruským režimem, včetně „apoštola“ krajní pravice Alexandra Dugina, jehož věrohodnost mezi etnonacionalisty by měla být momentálně redukována na bodu mrazu. Někteří levičáci dokonce označili Janukovyčovo svržení jako „hnědou revoluci“. 2]

Označovat ukrajinskou revoluci jako „neonacistickou“ je ovšem lží hned ze dvou důvodů: Předně, Právý sektor a Svoboda byly pouze částí koalice, která svrhla Janukovyče a jenž zahrnovala mj. centristy, levičáky, feministky, obhájce práv homosexuálů a aktivistů z řad etnických menšin včetně Arménů, Židů či Tatarů. Zadruhé, zatímco Právý sektor se dá těžko označit zaneonacistickou skupinou, strana Svoboda je oproti němu mnohem víc radikálnější.

Právý sektor je skupina radikálních ukrajinských nacionalistů, která se objevila až na konci minulého roku. Její postoje zůstávají zahaleny mlhou nejistoty a probíhá kolem ní i velké množství dezinformací. Přesto se dá říct, že nacionalismus Právého sektoru je spíše

„měšťáckého“ (šovinistického) ražení. Přestože Ukrajinu pojí s Ruskem řadu kulturních, historických a etnických pout, Pravý sektor považuje Rusko za hlavního nepřítele, a protože zjevně postrádá vědomí širší panevropské sounáležitosti, neváhá hledat podporu proti Rusku mezi Židy, Armény, Tatary nebo Čečenci, včetně čečenských teroristů. Pravý sektor zastává podle všeho „antirasistické“ a „filosemtické“ postoje. Stručně řečeno, neexistuje důvod označovat toto uskupení jako nacionálně socialistické. Samozřejmě, Hitler se spojil s Japonci proti západním Spojencům, avšak duch poválečného nacionálního socialismu klade důraz na panevropskou identitu a s odporem nahlíží na účelová spojení s neevropskými etniky, která jsou namířená proti jiným evropským etnickým skupinám. Což je zástupcům Pravého sektoru pravděpodobně cizí.

(Pozn. autora: Po uveřejnění první verze tohoto článku jsem byl kontaktován ukrajinskými aktivisty a bylo mi řečeno, že Pravý sektor není šovinistické seskupení, jak jsem se obával a že jsou zde zastoupeny národně-socialistické či tradicionalistické proudy a stoupenci myšlenek Nové pravice. To může ukazovat buď na nesoulad mluvčích skupiny s členskou základnou a/nebo nemáme k dispozici přesné informace o stanoviscích skupiny. Přirozeně bych se rád mýlil ve svém původním postoji.)

Politická strana Svoboda vznikla v r. 1991 a patří mezi pět největších politických stran na Ukrajině. Největší podporu má na západní Ukrajině. Strana pokládá Rusko za největšího nepřítele ukrajinské suverenity, což je evidentně pravda, přesto nelze Svobodu označit za pro-EU a pro-NATO. Svoboda je národně populistická strana, která celkem jasně čerpá inspiraci z německého národního socialismu, avšak s poválečným, panevropským duchem. Ukrajinci jsou si dobře vědomi Hitlerovy politiky, která usilovala o existenci Ukrajiny jako německé kolonie, nikoli nezávislé země. Předseda strany Oleg Ťahnybok byl široce kritizován za svoje antisemitské výroky, ze kterých ovšem nikdy neustoupil. Světový židovský kongres dokonce volal po zániku strany. Členové a sympatizanti Svobody také čerpají svou inspiraci z tradicionalismu, evropské Nové pravice nebo prací Kevina MacDonalda. Navíc patří také mezi početné ukrajinské čtenářstvo Counter-Currents.

Ze všech evropských nacionalistických stran je Svoboda zřejmě nejradikálnější a nejkonzistentnější, přesto však patří mezi nejúspěšnější. Je proto vhodným objektem studia a zdrojem inspirace. Bohužel však, navzdory působivé politické orientaci, je Svoboda v současnosti odhodlaná udržovat pohromadě umělý ukrajinský stát.

To by se ovšem mohlo změnit. Svoboda, jako jediný významný subjekt na politické scéně, by mohla uplatnit své základní principy a ratifikovat ztrátu Krymu a východní Ukrajiny, což by narůstající ruská intervence měla uspíšit jako *fait accompli*. Navíc, jelikož se voličská základna strany nachází na západní Ukrajině, mělo by oddělení proruských oblastí za následek zvýšení procentuálního podílu jejich voličů v celkovém elektorátu.

Nová dočasná kyjevská vláda je dle všeho stejně zkorumpovaná jako ta předchozí. Ukrajinská politická kultura patří v Evropě k těm nejzkorumpovanějším, což je příčinou všobecného cynismu. Pokud bude Svoboda bránit zájmy ukrajinského lidu a vyhne se pádu do bahna zkorumpované reality ukrajinského politického života, může v budoucích volbách jen získat.

Stejně jako mnoho (amerických) bílých nacionalistů obdivují Vladimira Putina, protože představuje účinnou protiváhu proti geopolitickým zájmům USA a Izraele (blokuje cestu k válkám proti Iránu a Sýrii), pokusil se o řešení ruské demografické krize a k tomu vypadá a chová se jako skutečný James Bond. Putin ovšem není etnonacionalista. Ve skutečnosti jeho režim vězní ruské nacionalisty a je odhodlaný udržet Rusko v současných hranicích, což zahrnuje i miliony vzpurných muslimů na Kavkaze.

Putinův zájem o Ukrajinu je čistě geopolitický. Hraje šachovou partii s NATO. Jeho jediný zájem o Rusy žijící na Krymu nebo proruským Ukrajincům na Východě je ten, že slouží jako záminka, kterou lze ospravedlnit intervenci, jež by posílila geopolitickou pozici Ruska na úkor NATO.

Z globální bílé nacionalistické perspektivy je každá událost oslabující pozici NATO a Spojených států pozitivem, přesto však nemohu s takovýmto postupem souhlasit, pokud je v rozporu se základní podstatou etnonacionalismu. Pokud by si ovšem Putin vzal zpět Krym, de facto by tím zbavil Ukrajinu ruské a tatarské menšiny. Ukrajina by sice byla menší, avšak více rasově a kulturně homogennější.

Jediná z mocností, která ovšem nemá na Ukrajině absolutně co dělat, jsou USA. Spojené státy od pádu Sovětského svazu prosazují striktně protiruskou zahraniční politiku, pobízenou většinou Židy, šířenými neurotickou nenávistí k Rusku. Američané se musí vzbudit a pozvednout svůj hlas, než titíž lidé, kteří nás zatáhli do zničujících válek v Afghánistánu a Iráku, roznítí 3. světovou válku.

Web Counter-Currents se bude ukrajinské krizi i nadále věnovat. Plánujeme publikovat články i rozhovory s ukrajinskými aktivisty a dalšími přímými aktéry. Jako bílý nacionalista zastávám právo na nacionalismus národů a doufám, že ukrajinská revoluce povede v konečném důsledku k autonomii všech národů žijících dnes uvnitř současných hranic Ukrajiny. Přeji také to nejlepší Svobodě a dalším ukrajinským rasovým nacionalistům, kteří mohou přinést světlou budoucnost a posloužit tak jako model pro evropské nacionalisty.

Článek Grega Johnsona „The Ukraine Crisis“ vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing.

Poznámky DP:

1] K pojmu „bílý nacionalismus“ viz článek Grega Johnsona „Frequently Asked Questions, Part 1 – What is White Nationalism?“:

„Bílý nacionalismus je politická filosofie, která usiluje o definování národní identity prostřednictvím rasových, než náboženských, kulturních nebo ideových vztahů. Bílý nacionalismus nalezá největší smysl v kontextu evropských koloniálních společností, jako například ve Spojených státech, ve kterých jsou starší bílé etnické identity rozměňovány splýváním s různými přistěhovalými evropskými etniky, což vytváří ještě více smíšenou, generickou bílou identitu.“

2] Israel Shamir: The Brown Revolution in Ukraine, Counterpunch.org.